

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa B. B.
przeciwko A., E. K., A. K., V. K. spółce jawnej w O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 marca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 3 600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 6 sierpnia 2014 r., którym zostało oddalone jej powództwo o zasądzenie od pozwanej kwoty 260 878,73 zł tytułem zwrotu nakładów dokonanych na lokal pozwanej (154 192 zł) oraz odszkodowania za zniszczone odczynniki medyczne (106 686,70 zł).

Powódka w skardze kasacyjnej powołała podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania przyczynę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytanie: „czy powołanie się na przepis art. 5 k.c., przewidujący instytucję nadużycia prawa

podmiotowego w stosunkach pomiędzy przedsiębiorcami w związku z zarzutem przedawnienia roszczenia zgłoszonego przez podmiot zobowiązany do zapłaty, może mieć miejsce jedynie w wyjątkowych wypadkach, czy też skuteczne podniesienie takiego zarzutu nie jest uzależnione od wykazania okoliczności o charakterze wyjątkowym, a jedynie wymaga wykazania, że zarzut przedawnienia roszczenia jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego lub społeczno - gospodarczym przeznaczeniem tego prawa”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Jednolicie przyjmowane jest w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązane go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08,

niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie spełnia wskazanych wymagań istotności i nowości. Problem stanowiący sedno zagadnienia dotyczy zastosowania klauzuli generalnej, uregulowanej w art. 5 k.c. w stosunkach prawnych pomiędzy podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą był przedmiotem wypowiedzi doktryny i orzecznictwa sądowego, które częściowo zostało przywołane w uzasadnieniu wniosku. Przeczy to tezie o nowości tej problematyki. Charakter tej regulacji przemawia z stanowiskiem, że w istocie chodzi o zastosowanie jej w okolicznościach tej sprawy, nie zaś o wykładnię, która mogłaby mieć abstrakcyjny wymiar. Ocena, czy doszło do nadużycia prawa podmiotowego jest ściśle związana z relacjami pomiędzy stronami stosunku cywilnoprawnego, a zatem sfery stosowania prawa, której zwykle towarzyszą wątpliwości. Nie ma podstaw do uznania, że w kwestii związanej z oceną sędziowską dochodzi do rozbieżności w orzecznictwie, która mogłaby być ujednolicona przez Sąd Najwyższy.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.